

saadant Skridt. Jeg tror ikke, jeg kan paatage mig et saadant Ansvar, og jeg tvivler overhovedet paa, at man vil kunne finde nogen Justitsminister, der vilde paa- tage sig det Ansvar. Det Ansvar er jo meget betydeligt, og Sagen er jo saaledes nu, at medens man tidligere har kunnet henvise til Norge som det Land, der har gjort dette Skridt, og henvise til, at man der oppe fra fik Efterretninger, som skulde tyde paa, at det Skridt, man saaledes har gjort, ogsaa var godt, saa turde dog Stillingen nu være den, at man i Norge er i alt Fald betænkelig ved, hvad man har gjort. Derpaa tyder det jo ogsaa, at Norge nu søger at skærpe sine Straffebestemmelser over for Utugt og lignende Forhold. Den ærede Ordfører gav os en Fremstilling af de Skridt, som man nu er i Færd med at foretage oppe i Norge, og det er i saa Henseende, tror jeg, ganske sikkert ikke uvæsentlige Forandringer, man har i Sinde at gøre, og alle sammen gaa de i den Retning, at man vil skærpe de Bestemmelser, man har. Naar man gør det, kan man deraf drage den Slutning, at man oppe i Norge ikke er tilfreds med den Tilstand, man har, men at man føler, at den er utilfredsstillende. Naar jeg her taler om de norske Bestemmelser, vil jeg tillade mig at gøre den Henstilling, om det ikke var rigtigst, i Stedet for at arbejde videre paa det Forslag, her foreligger, at afvente de Forhandlinger, som rimeligvis ville komme oppe i Norge om de Lovforslag, som Regeringen har fremsat, se, hvorledes man oppe i Norge vil stille sig til disse Forslag, og i det hele taget afvente de Udtalelser, der under Behandlingen af Forslagene ville fremkomme. Mulig kunne de give os nogle Data, som kunne tjene til nærmere Oplysning for os om Forholdene i Norge.

Der kan selvfølgelig foretages Ændringer i det Forslag, som de ærede Forslagsstillere nu ere fremkomne med, og navnlig vil man jo kunne skærpe Bestemmelserne i § 1. Der er imidlertid her det meget uheldige Forhold, at man saa godt som intet Valg har, man kan ikke gaa til dette at gøre Erhverv ved Utugt strafbart. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) kom uvilkaarligt, tror jeg nok, ind derpaa. Han vilde have en Straf for alle og enhver, som udlejede Værelser til Personer, der drev Utugt som Erhverv. Naar man nu kom ind paa den Tanke, at det skal være strafbart at udleje Værelse til saadanne Personer, saa vilde jeg spørge: Hvor skulde da saadanne

Personer bo? Saa maa man meget hellere gaa til at gøre selve Erhvervet strafbart og ramme den paagældende selv, som driver Erhverv, men det kan ikke nytte noget, at man sætter Straf derfor, thi det vilde ikke kunne gennemføres i Praksis. Selv om man gav en Strafbestemmelse, der sagde, at enhver, der driver Erhverv ved Utugt, skal straffes med Bøder eller Fængsel, stigende til Forbedringshusarbejde, saa er jeg sikker paa — og det har Erfaringen ogsaa vist — at det i Tidens Løb bliver en Bestemmelse, der ikke bliver benyttet i det Omfang, at den bliver benyttet retfærdigt. Man har derfor ikke andet Valg end den Vej, man ogsaa er gaaet her i Lovforslaget, at gøre Erhverv ved Utugt strafrit, at gøre det til lovligt Erhverv med de Konsekvenser, som det fører med sig, og jeg nægter ikke, at det for mig har noget afskrækkende at gaa til denne Yderlighed, at man sætter Erhverv ved Utugt som lovligt Erhverv. Nu maa man ikke se alene i saa Henseende paa Forholdene her i København. De Spørgsmaal, vi her omhandle, have ogsaa Betydning for Landet, og der er for mig navnlig noget frastødende i, at samtidig med, at vi arbejde paa at indskrænke Udskænkningen af spirituøse Drikke, samtidig med, at vi arbejde paa, at i Landkommunerne ganske særligt skulle Kommunalbestyrelserne have Adgang til at afgøre, om Udskænkning af spirituøse Drikke skal finde Sted i Kommunerne eller ej, skulle vi gaa hen og aabne Døren for, at ethvert offentligt Fruentimmer fra København skulde kunne nedsætte sig i Landkommunerne og drive sit Erhverv som offentligt Fruentimmer, uden at det var muligt hverken for Kommunalbestyrelsen eller Øvrigheden at gøre noget som helst Skridt. Jeg vil dog henstille dette til nærmere Overvejelse. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Sagen, den blev jo saa udførligt debatteret i forrige Samling, at der ikke er nogen Grund til nu at komme nærmere ind paa den, og navnlig ikke at komme nærmere ind paa Enkeltighederne.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne rettede et Spørgsmaal til mig om, hvorledes jeg saa paa det Tilfælde, som er fremdraget, nemlig at en ung svensk Pige havde taget Livet af sig, fordi en Sædelighedsbetjent var kommen op til hende efter Angivelse af en Kone, der boede i samme Hus. Min Opfattelse er den, at den paagældende Betjent ikke har handlet, som han burde gøre. Det var urigtigt handlet af ham, naar han paa